

Recenze: Andrea Komárková

Básně nás ve svém originálním melodramatickém pojetí uvádí do filozofie jednou podstatnou myšlenkou, a tou je, že jednotlivé druhy umění spolu žijí v přátelském vztahu a pojí je jedna „nads skutečnost“, tedy události, chvíle a vteřiny ve své hmotné i duševní podobě, které běžná skutečnost zachycuje naprosto lhostejně. Projde kolem nich a ... nic nevidí. A přesto není slepá.

Avšak ti, kdo vidí více, jsou virtuózními představiteli hudby, barev, slov i hlasů stojícími nad běžnou realitou; jsou to umělci zachycující to, co běžně zachytit nelze: tvoří nové zátoky, nové lesy, ale také řeky slov, které se jim před očima jeví jako na filmovém plátně. A toto plátno vidí jen oni, říká se mu denní snění. Tak tedy čest umělcům a jejich schopnostem, bez nichž by vše kolem bylo pouze všední.

Vší silou se dnes a denně bijeme za své cíle, zdoláváme vrcholy a soustředíme se jen na vlastní vnitřní hlas. Ale ... jednou přijde zlom. Jednou se stane, že už prostě nemůžeme, chceme se zastavit – a vrátíme se domů. Nejsem na svých poutích sami. V úpatí vrcholků, jež zdoláváme, nacházíme rodinu, matku, otce i půdu pod nohama, která se nesesype, ale naopak, upevní naše kroky.

Jaroslav Balvín vybízí svým klidným hlasem, abychom ctili místo, z něhož pocházíme. A abychom, až dosáhneme vrcholu, nemilovali jen sebe, ale také ty, se kterými zplodíme děti a s nimiž budeme dále na svých vrcholcích žít. Budeme táhnout k nebi, ale tíhnout ke své rodině. Nic není zdarma a stejně jako se zlomí strom, zlomí se i člověk. Ale nikdo nezůstává ležet bez šance jít dál. Hledat sílu, i tak by mohlo znít motto celé sbírky.

Ve všech svých verších se Jaroslav Balvín odvolává k přírodě, nezapomíná na loď ani plachty, vítr do nich nabraný ... inspiruje se lesy, horami, řekami, ale také samotnými lidmi, jejich lidskostí.

Básně hovoří o drobnostech skrývajících ve svém jádru obrovskou sílu, ale také jemnost a cit. Verše jsou oživeny latinskými výrazy a skrytě vysvětlují jejich význam. Kouzlo si neoponechávají pouze sama melodramata, ale také jejich psaná podoba, která opět nese stopy autora osobitého tvůrčího stylu: do různých tvarů sestavené básně a zvýrazňování písmen, která opět znamenají slova, obvykle názvy básní. Pakliže se rozhodnete si básně nejen poslechnout, ale i přečíst, ani zde nebudete ochuzeni o vřelý a emotivní výtvarný doprovod zpod štětce Tomáše Turzáka.

Verše jsou recitovány hlasem umělce, který všechno, o čem píše, zažil, viděl či pocítil, a přenesl do své nadreality, jsou doprovázeny hudbou Pavla Březiny, který dovede sladit každý tón s dramatem odehrávajícím se uvnitř básní. Čtenáři tak dostávají do rukou šance pocítit emoce umělců, kteří se nedívají jen tak.

Lze vůbec shrnout tuto neskutečně emotivní sbírku plnou silných a tolik potřebných slov? Snad jen zmíním, že po přečtení si každý najde uvnitř své lidskosti nejen sebevědomí, ale také se otočí obejmout svůj domov a lesy, které jej obestírají, snad jen řeknu, že každý z nás potřebuje slova Jaroslava Balvína slyšet.

Bc. Andrea Komárková,
specialistka v oblasti českého jazyka a literatury